

P o e m e s

CANÇÓ DE JUNY

CONJUGAL

Galtes de pera camosina
 i llavi encès de rosellar,
 el sí turgent, flonja la sina,
 se'n va al defora a dû el dinar.
 Si l'aura llisca tèbia i fina,
 el garrofer quina ombra fa!

La terra té color de bresca,
 no s'ou ni mica de soroll.
 El camperol tresca que tresca
 rera l'arada pel rostoll
 i al marge creix la mota fresea
 de camabruna i de fonoll.

Ella camina embadalida,
 plau-li la joia dels camins:
 un cirerê a dalt la convida
 amb les mans plenes de robins,
 i en abastâ 'ls amorosida
 pensa en l'infant que porta dins.

Que li serà cada cirera
 una miqueta de setí
 i el nadaló que tant espera
 portarà el llavi carmesí
 d'aquella fruita primicera,
 glop de rosada i serení.

I en posâ el peu a la vorada
 per la drecera que va al mas,
 cau la dotzena batallada:
 el sol somriu i fa el traspàs.
 La tarda és pàllida i daurada
 i amb el trepig cruix el fenàs.

Dessota l'ombra esmeragdina
 del garrofer verd i ufanós
 l'amor més franca s'hi endevina,

que tot dinant, a cada mos,
floreix alada, lleu i fina
l'alba esperança de tots dos.

— Serà rodó com una poma
i somriurà com somrius tú.
Cada matí de bona aroma
perfumaràs el seu cos nu
i en dar-li el pit — blanca coloma —,
et torbaràs si et mira algú.

— I farà adéu i ballmanetes
i serà clar com un estel.
Jo el seguiré ben de puntetes
quan se l'endugui un nou anhel
i l'alçaré amb les mans estretes
perquè no em voli cap el cel.

Si li escauen arracades
n'hi darà unes son padrí
i durà còfies enflocades
i llençolets brodats per mi
i un vol de randes perfumades
faran-li al breç el són més fi.

— Quina alegria cada tarda
quan pel barranc us sentiré!
Ell no tindrà de res basarda
i serà ros i joganer;
tu el seguiràs bella i gallarda
com majorala del Roser.

Jo ja us veuré del cap de tira
i pararé en sec de llaurar.
Ell amb l'anyell comprat a fira
eridarà *pare!* solc enllà
i amb l'ull més viu que una guspira
saltant-me al coll em besarà.

La tarda cau. La primerica
s'esmuny silent pel corriol.
Ara es sent més enyoradissa
que a l'hora càlida del sol.
La sobta el frec d'una bardissa
i l'eixamora l'oratjol.